

Mina je štela in štela, obujala grenke in sladke spomine in pozabila na sneg in na hlebčarja, kosmača ter cibaro.

»O, to pa to, Rajželj je bil pa mož. Še oženil bi me bil, če bi bila le hotela!« se je pogovarjala glasno. V peči pa je prasketalo. Skozi razpoke v peči so zdaj in zdaj švignile iskre.

Večerilo se je, Mina pa je čepela pri peči in neprenehoma zrla v kupčke srebrnega in papirnatega denarja. Sneg pa je naletaval in vmes dež.

Zaskripalo je nekaj in luč je strepetala. Mina je segla po kupčkih in jih metala v predpasnik, se skrčila in se zavila v cunje, ki so visele izza peči.

»Jezus, Marija!« je kriknila in se stresla po vsem životu.

Pod streho se je nekaj razpočilo, se krčevito upiralo, stokalo, ječalo, potem pa onemoglo treščilo...

»Bog in sveti križ božji!« se je pokrižala Mina, padla po tleh, čutila je le, da se je peč podrla in da je gorečo panjačo vrglo iz peči. Luč je ugasnila in zazdelo se ji je, da zija vanjo sto rdečih, izzivajočih oči.

Dušilo jo je in skušala je vstati. Pa se je opotekla, nekaj jo je pritisnilo k tlom.

»Pomagajte, pomagajte!« je še izgohtala, potem pa jo je nekaj stisnilo za grlo in nič več ni vedela za svoj hlebčar, za cibaro in kosmača. Sikajoči plameni so jo objeli, telo je podrhtevalo, tramovje pokalo in vodeni curki raztopljenega snega so hoteli krotiti besnečo jezo razdivjanega ognja.

»Gorí!« so vpili na vasi.

»Gorí!« je bil zvon, pomagati pa nihče ni mogel. Od vseh strani je divjala voda, nihče ni vedel, kje da ima Žabnica strujo. Okrog Urbanove hiše je bilo jezero in v njem so se razgledovali plameni.

Stene so zgorele, se sesule v goreče stropovje, ki se je že prej zrušilo na tla in zagreblo Mino in vse njene kupčke srebrnega in papirnatega denarja, ki se ga je prilepljalo trpljenje in pritriganje.

Šele čez nekaj ur so mogli do ruševin in odkopali Mino, ki pa je bila oglje med ogljem. Le mašna knjižica, ki jo je Mina brala, je bila še odprta in čisto razločno je mogel Jerga še brati: »Po tem Gospodu Jezusu odvрни, milostljivi Oče, zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, pogubne upore, vojsko, draginjo, boleznj in žalostne, hude čase!«

MAKSIMOV

Sneženi mož

POJDIMO IN IZ SNEGA
NAREDIMO SI MOŽA,
TAKEGA KOT MOŽ JE PRAVI:
LONEC STAR IMEJ NA GLAVI,
METLO NAJ DRŽI V ROKAH,
DA BO VRANAM VEČJI STRAH.
DOLG IN ŠILAST NAJ BO NOS,
KOT SE Z NJIM POSTAVLJA KOS.
SUKNJO Z GUMBI MU ZAPNIMO
IN PRED NJIM ZA PEČ ZBEŽIMO,
KER NAS ZMRAZIL JE MOŽIC —
IN OČETOV SPLAŠIL KLIC.

